

Martha

De Heer Jezus had Martha, haar zuster Maria en Lazarus lief. Ja, de Heer moest haar een ernstig verwijt maken. Maar ook omgekeerd: Martha had de Heer Jezus lief! Daarom ontving zij de Heer, toen Hij voor de eerste keer in Bethanië kwam, in haar huis; daarom was zij ook onafgebroken bezig Hem te dienen, en aan Hem al die zorgen te besteden die Hem als de Messias toekwamen; daarom ook liep zij Hem het eerst tegemoet, toen zij na Lazarus' dood vernam dat de Heer hun dorp naderde. Martha had de Heer Jezus lief; zij geloofde in Hem als in de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou. Dat zij voor die Heer haar huis openstelde en Hem zo ijverig diende, is in haar te prijzen. Maar zij zocht zichzelf in haar dienst, haar 'eigen ik' was er zo bij betrokken.

Als zij stil haar gang was gegaan en geen aanmerkingen had gemaakt op het gedrag van Maria, dan zou de Heer haar geen vermanend woord hebben toegesproken. Maar nu, helemaal vervuld met haar eigen dienen, laat zij blijken dat zij het zitten aan de voeten van de Heer Jezus voor minder belangrijk houdt en spreekt zij de wens uit dat haar zuster haar zou helpen. Zij zegt tot de Heer Jezus: 'Heer, bekommert U er Zich niet om dat mijn zuster mij alleen laat dienen?' (Luk. 10:40); nu is de Heiland genoodzaakt haar te vermanen en terecht te wijzen.

'Martha, Martha, u bent bezorgd en verontrust over vele dingen', zegt Hij tot haar. Naar Zijn stem te luisteren en aan Zijn voeten te zitten was van meer belang dan Hem – al was het met een hart vol liefde – te dienen. Maria had dit begrepen en had het goede deel gekozen. Maar Martha verstond dit niet en was zó in haar bezigheden verdiept, dat haar hart erdoor verontrust werd.

Martha was in beslag genomen door veel dienen, maar aan de voeten van de Heer Jezus zitten deed zij niet. Aan Zijn voeten leerde zij dan ook niet in Zijn gedachten in te dringen. Toen er dagen van droefheid en rouw kwamen, toen de dood haar huis binnentrad en een offer eiste, horen wij haar daarom wel veel met de Heer Jezus spreken, maar toch begrijpt zij niet echt wat Hij haar antwoordt en voelt ze zich klaarblijkelijk niet op haar plaats.

'Heer, als U hier geweest was, mijn broeder zou niet gestorven zijn; maar ook nu weet ik, dat al wat U van God begeren zult, God het U geven zal' (Joh. 11:21-22), zei Martha, toen ze de Meester ontmoette.

Mooie woorden, die getuigen van haar geloof in de macht van de Heer Jezus. Maar toch, zij spreekt veel meer uit dan zij werkelijk gelooft, want als de Heer later bij het graf van Lazarus zegt: 'Neemt de steen weg' (vs. 39), roept zij angstig en twijfelmoedig uit: 'Heer, hij riekt al, want hij is [daar] vier dagen'. 'Uw broeder zal opstaan' (vs. 23), had de Heer Jezus tot Martha gezegd, waarmee Hij te kennen gaf dat Hij Lazarus nú wilde opwekken.

Martha begrijpt Hem echter niet en meent dat er sprake is van de opstanding 'op de laatste dag'. Zij begrijpt niet wat de Heer Jezus ermee bedoelt, als Hij er dan op laat volgen: 'Ik ben de Opstanding en het Leven; hij die in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven; en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid' (vs. 25-26). Zij geeft wel een heerlijk getuigenis als zij op de vraag van de Heer: 'Gelooft u dat?'

antwoordt: 'Ja, Heer, ik geloof dat U de Christus bent, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou'. Maar toch, zij bewijst juist door haar antwoord dat zij Hem niet begrijpt.

Uit eigen beweging was Martha, in grote liefde tot haar Heer, Hem tegemoet gegaan. Maar als Hij haar over de in Hem aanwezige macht van de opstanding spreekt, haar zegt dat iemand die in Hem gelooft, zal opstaan uit de doden, en dat iemand van de Zijnen die in leven is op het ogenblik dat Hij deze macht van de opstanding zal uitoefenen, niet zal sterven in eeuwigheid, dan trekt zij zich terug. Zij roept Maria, zich er blijkbaar van bewust dat zij de Heiland beter zou begrijpen. Zo zal het ook ons vergaan wanneer wij niet in staat zijn de bedoeling van de woorden van de Heer te verstaan doordat wij weinig aan Zijn voeten hebben gezeten.

In het huis van Simon de melaatse vinden wij Martha nog een keer terug. Maar nu komt er geen klacht, geen verwijt meer over haar lippen. Martha had iets geleerd. Judas vindt de zalving van de voeten van de Heer Jezus een verkwisting van de kostbare nardus. Welk een goede aanleiding voor Martha om opnieuw een aanmerking te maken! Maar zij zegt niets! Wij lezen van haar alleen: 'En Martha diende' (Joh. 12:2). Zij diende nog steeds, maar zij diende nu in stilheid, gelukkig en tevreden in het werk dat zij voor de Meester te doen had.

Ze was niet meer 'in beslag genomen door veel dienen', niet meer bekommerd en verontrust over vele dingen, maar diende eenvoudig en had ongetwijfeld ook een open oor voor wat de Heer te zeggen en te leren had. Welk een mooi einde!

Wat leert dit alles ons? Dat wij niet dienen moeten? Zeker niet! Maar het leert ons dat wij het zitten aan de voeten van de Heer Jezus niet vanwege het dienen moeten vergeten. Welke waarde heeft al ons dienen in de ogen van onze Meester wanneer wij niet in de allereerste plaats naar Zijn Woord horen, naar Zijn stem luisteren en in gemeenschap met Hem blijven en als wij niet vooraf aan de voeten van de Heer Jezus hebben gezeten?